

faring, at Prygl kunde ikke hjælpe, at den langvarige Frihedsberøvelse med Tvangsarbejde var Midlet. Ærede Medlemmer have talt om, at man en Gang skulde gøre det Forsøg, vi kunne prøve med det ny og muligvis opgive det igen. Men ville de Herrer da have, at vi skulde gøre Aarhundreders Prøver og Erfaringer om igen? Det er i Virkeligheden det, deres Udtalelser gaa ud paa. Det kan ikke tidt nok siges, og det skræmmer ikke mig, at man siger, at det er et gammelt Argument: saa længe det ikke er modbevist og saa længe det ikke bider, er man nødt til at gentage det. Pryglestraffen er forsøgt og forsøgt til Overmaal i alle Lande og har overalt vist sig at glippe og er overalt opgivet, af mange mest af humane Grunde, men hovedsagelig, fordi det bevislig ikke nytter. Dette har altsaa givet sig Udslag deri, at man overalt eller saa godt som overalt har ophævet denne Straf. Det er endvidere en Erfaring, som er udtalt ogsaa i vort Naboland og af de Mænd, som i den nyere Tid have haft Lejlighed til grundigst og i højeste Grad paa Grundlag af personlig Erfaring at undersøge disse Spørgsmaal. Den norske Straffelovkommission af 1896 tog dette Spørgsmaal om Pryglestraf op til Overvejelse. Vel siger den i Indledningen til sine Bemærkninger derom, at Tanken om Pryglestraf jo egentlig praktisk er opgiven saa godt som overalt, men da enkelte Røster have rejst sig for dens Gennemførelse, vil man dog gaa ind paa Spørgsmaalet. Den norske Straffelovkommission siger da: „I Virkeligheden har dog, som enhver ved, Pryglestraffen i alle Lande igennem Aarhundreder ved Siden af Dødsstraffen og Lemlæstelsesstraffen været den allermindeligste Straf, og man har saaledes haft den rigeste Anledning til at erfare, at ogsaa under dens som overhovedet under selv de mest brutale Straffemetoders Herredømme Forbrydelserne skøde frodig Vækst“. En ganske lignende Opfattelse udtaler den svenske Generaldirektør Wieselgreen i sin udmærkede Bog om det svenske Fængselsvæsens Historie. Gennem denne Bog gaar der en dybt rodfæstet Overbevisning om Legemsstraffenes Utilstrækkelighed med Hensyn til at naa det Maal, man tilstræber, og en dyb Modbydelighed for deres Anvendelse.

Den højttærede Justitsminister henviste til England. Ja, dette Spørgsmaal om Garotterne skal jeg altsaa undlade at komme ind paa, da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) tager det op, som naturligt er.

Men jeg skal indrømme den højttærede Justitsminister en Ting. Man har i England og i det hele i de angelsachsiske Lande mindre Uvillie imod Anvendelsen af de slaaende Argumenter, end man har i andre civiliserede Lande. Jeg nævner ikke dette just som et Fortrin for den engelske Civilisation. De bedste Mænd i England have i øvrigt ogsaa gennemgaaende været af den Mening, at det snarere var en Svaghed ved Nationalkarakteren end en Fordel. Det er f. Eks. givet — og enhver, som har fulgt nøjere med engelsk Journalistik og engelsk Tidsskriftlitteratur i de senere Aar, vil jo vide, at det forholder sig saaledes —, at det i England selv er Genstand for stærk Kritik, i hvilken høj Grad man endnu bestandig i engelske Skoler, ja man kan tilføje i engelske Familier, anvender Pryglestraf over for Børn. Det er altsaa ganske rigtigt, at der i den engelske Natur ligger en vis Tilbøjelighed til disse slaaende Argumenter, en vis Tro paa, som det blev sagt i Gaar, at Prygl ere holdne Varer, og at det skal nok vise sig, at det hjælper. Men dette forhindrer ikke, at de, som dog til syvende og sidst have Magten og Ansvarret i disse Ting, i Virkeligheden ere komne bort fra at tro paa Pryglestraf. Man nævner den Pryglestraf, som blev indført for denne specielle Forbrydelse: Vold i Forbindelse med Røveri, i Anledning af Garotterne. Man siger, at det har hjulpet. Jeg skal blot nævne nogle Tal, som ret tydeligt vise, at det har ikke hjulpet. Over for et i Forhold til Folkemængden i det hele aftagende Antal af Forbrydelser i England staaer der med Hensyn til denne Straf: i 1876—80 Eksekution af den i 49 Tilfælde, i 1881—85 i 104 Tilfælde, i 1886—90 i 120 Tilfælde. Den Forbrydelse, for hvilken denne Straf skal ikendes, er altsaa snarest i Tilvækst i England i Modsætning til den almindelige Aftagen i Forbrydernes Tal. Jeg skal nævne en anden Ting. I 1875 forelaa der i det engelske Parlament fra den daværende konservative Regering Forslag om Udvidelse af Pryglestraffen til ny Omraader. Dette Forslag, som altsaa blev baaret frem af en overordentlig stærk Regering — som den konservative Regering faktisk var den Gang — blev mødt med stærk Uvillie i Parlamentet. Jeg har liggende for mig her selve de originale Parlementsforhandlinger, „Hansarts Parliamentary Debates“. Den Tale, som der blev ført af Mænd, som viste sig at have den engelske offentlige Mening bag sig, er ikke